

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2024 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Anna Kulczewska-Garcia

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2024 roku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **A. K.**

przeciwko (...) **SA z siedzibą w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 15 listopada 2022 r.

sygn. akt IX C 1496/20

1. oddala apelację;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego, jako zwrot kosztów procesu za instancję odwoławczą, 1.800 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty.

Anna Kulczewska-Garcia

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 listopada 2022r. Sąd Rejonowy Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w pkt 1 powództwo oddalił, w pkt 2 zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 4.367 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty i w pkt 3 nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu kwotę 1.493,71 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód. Zaskarżył wyrok w całości. Zarzucił Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 233 §1 kpc w zw z art. 278 §1 kpc i 277 kpc poprzez pominięcie istotnych wniosków zawartych w opinii biegłego sądowego w sposób wskazany w apelacji, błędną ocenę oświadczenia uczestników kolizji z dnia 9 marca 2019r., zeznań świadka E. M., świadka F. Z. oraz dokumentacji fotograficznej znajdującej się w aktach szkody.

Nadto apelujący zarzucił naruszenie prawa materialnego tj art. 361 §1 i §2 kc poprzez bark zasądzenia na rzecz powoda kosztów najmu pojazdu zastępczego, kosztów holowania i parkowania, w sytuacji gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, iż do zdarzenia doszło w deklarowanych okolicznościach a szkoda pozostaje w adekwatnym związku przyczynowo - skutkowym ze zdarzeniem z dnia 9 marca 2019r.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda 13.886,70zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 czerwca 2019r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu za I i II instancję ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

W apelacji powód wniósł o przeprowadzenie przez Sąd Okręgowy szeregu dowodów w postępowaniu odwoławczym szczegółowo opisanych apelacji.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego na rzecz pozwanego od powoda. Wniósł także o oddalenie wniosków dowodowych zgłoszonych w apelacji .

Postanowieniem z dnia 16 stycznia 2024r. Sąd Okręgowy na podstawie art. 235 §1 kpc pkt 2,5,6, w zw z art. 391§1 kpc oddalił wnioski dowodowe zgłoszone przez powoda w apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja była bezzasadna.

Sąd Rejonowy poczynił w sprawie ustalenia faktyczne, które miały oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, nie budziły zastrzeżeń i nie zostały przez apelującego skutecznie zakwestionowane. Dlatego Sąd Okręgowy zaakceptował je i na podstawie art. 382 k.p.c. przyjął za własne.

Nie było podstaw do uzupełnienia postępowania dowodowego przed Sądem drugiej instancji w zakresie wnioskowanym w apelacji. Odnośnie do świadka L. P., apelujący wskazał jego adres, na który w toku postępowania pierwszoinstancyjnego próbowano doręczyć mu wezwanie i okazało się, że od dawna tam nie mieszka (k.143). Dlatego należało uznać, że przeprowadzenie tego dowodu jest niemożliwe z przyczyn obciążających apelującego. Co do wniosków o uzupełniające przesłuchanie świadka E. M. i powołanie biegłego, zostały one powołane na okoliczności, dotyczące stopnia przyczynienia się kierowców do kolizji. Była to kwestia wtórna w stosunku do tego, czy do takiej kolizji w ogóle doszło. Ponieważ apelujący nie wykazał, że do tego zdarzenia doszło, nie zaktualizowała się potrzeba rozważania przyczynienia. Dlatego zgłoszone w apelacji wnioski dowodowe podlegały oddaleniu.

Bezzasadny był zarzut apelującego naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. we wszystkich jego aspektach.

W art. 233 § 1 k.p.c. została wyrażona zasada swobodnej oceny dowodów. Stosując ją sąd orzekający ocenia wiarygodność dowodów, czyli decyduje o tym, czy określony środek dowodowy ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na zaufanie, czy też nie. W ramach tej reguły sąd ocenia też moc dowodową, czyli siłę przekonania, jaką uzyskał wskutek przeprowadzenia określonych dowodów o istnieniu lub nieistnieniu faktu. Naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. może więc wynikać z tego, iż sąd przy ocenie wiarygodności i mocy dowodowej określonych dowodów przekroczył granice swobodnej ich oceny, dokonując oceny dowolnej, a więc sprzecznej z wymaganiami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia. Rzeczą strony, która zgłasza taki zarzut jest więc wykazanie, że przy ocenie wiarygodności i mocy dowodowej konkretnego dowodu, przekroczone granice swobodnej jego oceny, a nadto iż miało to istotny wpływ na wynik sprawy. W przeciwnym razie zarzut taki będzie nieskuteczny.

Apelujący nie uargumentował zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w sposób, od którego uzależniona jest jego skuteczność. Skierował go przeciwko ocenie pięciu dowodów: opinii biegłego, dokumentu oświadczenia uczestników kolizji, zeznań świadka F. Z., zeznań świadka E. M. i dokumentacji fotograficznej. Jednakże w żadnym przypadku nie wykazał, że Sąd Rejonowy w ramach oceny tych dowodów przekroczył prawo procesowe lub wyciągnął wnioski sprzeczne z doświadczeniem życiowym czy regułami logiki oraz, że uchybienia te miały wpływ na wynik procesu. Apelujący nawet nie przedstawił własnej, konkurencyjnej oceny dowodów, tylko a priori przyjął, że wartościowe są dowody dla niego korzystne.

W sprawie podstawowe znaczenie miały te dowody, które wprost miały świadczyć o zaistnieniu wypadku ubezpieczeniowego, czyli oświadczenie z 9 marca 2019 r. i zeznania świadka E. M..

Sąd Rejonowy trafnie skonstatował, że autentyczność podpisu L. P. na oświadczeniu z 9 marca 2019 r. nie została przez powoda udowodniona, choć była przez pozwanego kwestionowana. Nieudowodnienie, że L. P. podpisał ten dokument, nie pozwalało przyjąć, że złożył zawarte w nim oświadczenie. Apelujący nie podważał faktu, że autentyczność tego podpisu nie została wykazana. W tej sytuacji nieoparty żadnymi argumentami zarzut wadliwej oceny oświadczenia musiał być uznany za całkowicie chybiony.

Dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena zeznań świadka E. M. nie budzi zastrzeżeń. Sąd logicznie i przekonująco wskazał, dlaczego uznał jej zeznania za w dużej części niewiarygodne. Apelujący nie przedstawił żadnych argumentów, które podważałyby tę ocenę.

Skoro dokonana przez Sąd Rejonowy ocena oświadczenia z 9 marca 2019 r. i zeznań świadka E. M. była prawidłowa i pozostawała pod ochroną art. 233 § 1 k.p.c., to w sprawie nie było materiału, który pozwoliłby ustalić, że doszło do wypadku ubezpieczeniowego w okolicznościach, na które powoływał się powód. W konsekwencji taka lub inna ocena pozostałych dowodów nie mogła mieć wpływu na wynik sprawy, a więc zarzuty wymierzone w ich ocenę nie mogły odnieść skutku. W tej sytuacji tylko na marginesie można zauważyć, że także tym zarzutom nie towarzyszyła argumentacja, która w świetle art. 233 § 1 k.p.c. była konieczna dla ich skuteczności.

Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował w sprawie prawo materialne i Sąd Okręgowy podziela jego rozważania w tym przedmiocie. Zarzuty apelującego naruszenia prawa materialnego były oparte na założeniu skuteczności zarzutów naruszenia prawa procesowego. Błądność tego założenia czyniła je bezprzedmiotowymi.

W konsekwencji powyższych rozważań Sąd Okręgowy ocenił apelację jako bezzasadną, co prowadziło do jej oddalenia na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Powód, jako przegrywający proces w drugiej instancji, był zobowiązany zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty w postaci wynagrodzenia pełnomocnika procesowego.

SSO Anna Kulczewska-Garcia